

N.º 9 (b)

Patent n.º 113.982

Preu: 10 cts.

esquitz

Suplement d'EN PATUFET

HISTORIA D'UNS PERNILS

Història d'uns pernils

EL dia de Sant Martí de l'any 1810 a cà'n Picafort de Vilaxica acabaven de celebrar la gran festa de la matança. Ja feia estona que el porc havia estat esquarterat, rentats els budells i trinxada la carn que havia de servir per fer llonganisses i botifarres per tot l'any.

En Jep Picafort, l'hereu, estava menjant el sang i fetge amb ceba i amb una colla d'amics que feien gran xerrinola. El vell Picafort i sa muller, que ja no tenien dents, es regalaven amb el cervell ben fregit i la quib-

xalla
rant
prems
En
que
i mor
nyà i
De
una g
—
sos!—
se di
—V
Picafo
Si en
ho cr
—C
el ve
I a
tot c
carns
tre u
perni
salar
de la

xalla voltava la mestressa jove, esperant que els llardons sortissin de la premsa.

En mig d'aquest quadre dionisiac que hauria fet caure d'esquena jueus i moros, es sentí un toc de corneta llunyà i després un redoble de tabals.

De seguit a tot Vilaxica hi hagué una gran commoció.

—Els francesos! Vénen els francesos!—cridava tothom, cuitant a tancar-se dintre les cases.

—Valga'ns Déu! —exclamà l'hereu Picafort—. Sí que l'hem feta bona! Si ens troben tot això per aquí, se'ns ho cospiran!

—Cal amagar-ho. De pressa! —féu el vell.

I amb la rapidesa que era del cas, tot quedà ben escongit. Botifarres, carns i cansalades anaren a parar dintre una portadora del celler. Els dos pernils que havien quedat sencers per salar foren penjats dintre la campana de la cuina. Els llardons se'ls endu-

gué la xicalla per menjar-se'ls al lli-
on els van fer anar de preſsa.

Ben justet els va venir. Quan el dar-
rer rastre de carn de porc estigué ama-
gat, trucaren a la porta.

La jove anà a obrir.

—¿Qui hi ha?

—Obriu, en nom de la França!

Eren dos soldats que havien estat
destinats a allotjar-se per aquella nit
a câ'n Picafort.

—Endavant—féu el vell Picafort—
Si veniu en so de pau, benvinguts.

—Ah *oui!* Molta pau, bons amics!

—respongueren els francesos.

Feia dies que la guerra no els an-
va gaire bé i havien perdut els fums.

—I bé. ¿Què ens donareu per di-
nar?

—¿Dinar en aquesta hora?

—Ah, vull dir sopar... com que nos-
altres ho diem així!

—Doncs, si voleu... patates i cols
i un tall de cansalada...

—¿I vianda?

—¿No en teniu prou?

—Vull dir carn... ¿No teniu carn?

—Vull dir carn... ¿No teniu carn?

—Ni mica!

Per més que rondinaren no els fou possible obtenir altre menjar. Decidits a aprofitar-se, però, se'n menjaren tant com pogueren.

Quan ja no els cabia ni una cullelada més a l'estómac, un d'ells, acostant-se al foc per encendre la pipa, s'adonà dels dos pernils que penjaven dintre la campana de la llar.

—Ah, patró! ens heu enganyat! Aquí hi ha vianda!

—Oh, són pernils. Són massa tendres per menjar encara.

—Però ben fregits... a tallets...

—No i no! Fins d'aquí mig any no es toquen.

Com que ja no tenien gens de gana, els soldats no insistiren, i seguint les indicacions de l'hereu se n'anaren a dormir a la golfa en unes flassades posades sobre la palla.

Passada la mitja nit, l'hereu Picafort sentí passes a l'escala de la golfa. Sortí al replanet i veié els francesos

u carn? que s'escorrien escales avall cap a la
els fou els pernils i se'ls posaren dintre les
Decidiu motxilles, que les havien deixat vora
aren tant la porta forana. Feta aquesta operació,
se'n tornaren a la golfa a dormir.

na culle- L'hereu baixà llavors a la cuina, se
ls, acos- n'anà a les motxilles i en tragué els
la pipa, pernils, que els dugué a amagar al ce-
benjaven ller. Del celler en pujà dos tions d'al-
nganyat! zina de la pila de llenya que guarda-
ven per l'hivern i els col·locà dintre
les motxilles, imitant el volum dels
pernils que n'havia tret.

ssa tene L'endemà de bon matí sonà la dia-
lets... na pel poble, i els dos francesos cui-
any no taren a baixar i carregar-se les mot-
xilles a coll.

de gana, —I doncs—els preguntà l'hereu Pi-
quint les cafort—, ¿ja us en aneu?

naren a —Sí, patró, continuem la marxa
ades po d'aquí una hora cap a Barcelona.

eu Pica- —Bon camí tingueu. ¿No hi haurà
a golfa batalla?

francesos —Qui sap! Potser abans de mig dia

*Un cop hi foren, despenjaren els pen
nils...*

atacarem el general Jambó — contestà un d'ells.

—¿El general Jambó?—féu en Picafort, amb malícia—. Doncs vigileu que en lloc del general Jambó no us trobeu amb el general Tió, que és molt fort i us pot fer mal!

—Cinc cèntims de pastilles per la tos.

—¿Que són per tu?

—Les pastilles, sí senyor, però la tos la té l'àvia.

LA RATETA EMMETZINADA

Sortint a passar requissa
dels reconets de la casa,
al peu de la carbonera
va trobar-hi certa rata
un tros flairós i riquíssim
de penca de cansalada.

—Oh, quina sort—va dir-se ella,
flairant la rica troballa.—

I quina nit més sortosa!

Quin banquet que se'm prepara!—

I endavant, menja que menja,
va ser joc de poques taules;
al cap d'una breu estona
tipa la rata quedava.

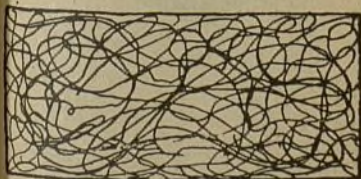
Oh, bon Déu! després del riure
sempre vénen les ploralles,
i veus aquí que, pobreta,
la nostra petita rata
va començar de sentir-se
fortament indisposada,
i, en mig de dolors fortíssims

Ent.
descob

que li arribaven a l'ànima,
va morir-se, pobrissona!
maleint la cansalada!

Ara, lector que em llegeixes,
pren exemple de la rata,
i, creu-me a mi, mai no et fiïs
del que t'afalagui massa,
«que darrera dels grans gustos
vénen les més grans desgràcies».
R. O. K.

TRENCA-CLOQUES

Entre aquest garbuix de ratlles cal
descobrir i resseguir una silueta.

—Noi, fa un fred que pela!

—Mira, tu, un volcà; escalfem-nos

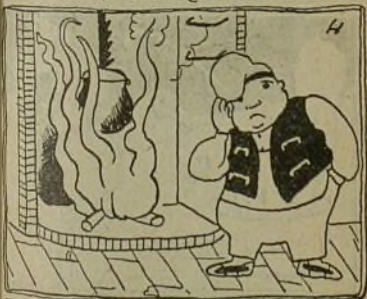
—Deli

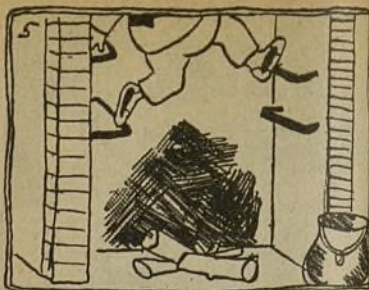
En T

—Deliciós, eh? Quina escalforeta!

En Tòfol sent veus sobre la llar.

I va a veure què passa.

—Oh...! Oh...! Oh...! Oh...!

Uns pe
de l'aigua
hi havien
bar tan p
fos un hor
a l'alcalde
el fet jud
va ésser a
re la xarx
un ase me
es pensave
necessitat
un d'ells
—Pst...
alcalde, q

—¿On
—A fo
—¿A c
—Al q

ACUDIT

Uns pescadors, en estirar la xarxa de l'aigua per treure els peixos que hi havien caigut, un dia la varen trobar tan pesant que, temorosos de què fos un home mort, varen enviar un noi a l'alcalde perquè vingués a presenciar el fet judicialment; però quan el noi va ésser a poca distància, varen treure la xarxa del mar i veieren que era un ase mort, en lloc d'un home, com es pensaven, i creient que no hi havia necessitat d'enviar a buscar l'alcalde, un d'ells va cridar el noi:

—Pst...! Mira, tu, digues al senyor alcalde, que és un ase!

Contat per A. S.

CONVERSA

—¿On vas, Anton?

—A fora.

—¿A quin poble vas?

—Al que hem dit entre tots dos.

ENRIC BALLESTER

—Pesi'm un quilo de pa, i diu la mare que em doni el pes.

—¿Què fas, trapella?

—Com que la mare no hi ha trobat el pes, torno a buscar-lo.

e

s

Don C
carrer es